

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת הבכירה רונית פינצ'וק-אלט

תובע אביגד בן סעדון
ע"י ב"כ עו"ד אסף חרסט

נגד

נתבעים 1. מעריב - הוצאת מודיעין בעמ
2. ניר חפץ
3. פלאש 90 בע"מ
4. אורי לנץ
5. נתי שוחט
ע"י ב"כ עו"ד עמית דולב

פסק דין

לפני תביעה בגין לשון הרע, פגיעה בפרטיות ורשלנות, על סך 400,000 ₪ וכן עתירה למתן סעדים של צו מניעה וצו עשה.

א. העובדות הצריכות לעניין ועיקר טענות הצדדים

1. התובע הוא רב בישיבת "פורת יוסף" בירושלים, רב קהילתי בשכונת רמות ומי שנמנה על הציבור החרדי.

2. הנתבעת 1 חברה המחזיקה ומוציאה לאור את אתר האינטרנט "NRG" (להלן: "האתר") וכן את העיתון היומי "מעריב" (להלן: "העיתון").

3. הנתבע 2 הוא עורך העיתון.

4. הנתבעת 3 היא חברה פרטית המשווקת צילומים ומשמשת כסוכנות צילום.

5. הנתבע 4 הוא צלם העובד עם הנתבעת 3 ותמונותיו מפורסמות ומשווקות על ידי האחרונה.

6. הנתבע 5 הוא מנהלה של הנתבעת 3.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

טענות התובע

7. ביום 13.12.2011 יצא התובע מביתו שבשכונת רמות, ירושלים, אל סניף הבנק כשהוא אוחז בידיו ספר תהילים וקורא בו. ביום 27.12.2011 פנה אל התובע תלמיד ישיבה לשעבר אשר לו היכרות מוקדמת עמו, מר איתמר כהן, וזה סיפר לו על כך שתמונת התובע מפורסמת באינטרנט באופן שאינו מכבד רב בישראל ותחת הכותרת **"המשטרה תחקור את הדרת הנשים בבחירות לשכונות החרדיות בי-ם"**.

8. התובע גילה באמצעות פנייתו של מר כהן כי ביום בו הלך לסניף הבנק ועת חלף על פני חנות "המשביר לצרכן" הממוקמת ב"כיכר ציון" צולם על רקע חלון הראווה של החנות, בו הופיעה תמונת אישה דומעת, תמונה ששימשה כפרסומת לתמרורים. הנתבע 4 צילם את התובע כשהאחרון היה שקוע בקריאת ספר תהילים ומבלי שהיה ער לכך, צילום, שלימים, פורסם באתר האינטרנט של הנתבעת 1. נוכח הגילוי המרעיש פנה התובע אל הנתבעת ביום 28.12.2011 באמצעות ב"כ בדרישה שתסיר את התמונה, תתנצל ותפצה אותו בגין נזקיו. על אף פנייתו של התובע לא הוסרה התמונה ובהמשך אף פורסמה בשנית בעיתון מעריב, עיתון אותו התובעת 1 מוציאה לאור, במסגרת מהדורת יום שישי מיום 30.12.2011 וזאת תחת הכותרת **"הדרת נשים בישראל"**.

9. מבדיקות שערך התובע ומפרסומיה של הנתבעת 1 עולה כי הנתבעים 3 – 5 הם אלו שאחראים לצילום ולמכירתו לנתבעת 1.

10. התובע מבהיר כי מעולם לא התבטא בנושא הדרת נשים בקרב בני קהילתו ולא בקרב סביבתו ואת דעותיו בנושא אינו חולק עם אחרים. נטען כי בצילומו שויך התובע ללא רצונו, ללא ידיעתו וללא הסכמתו ובניגוד להשקפת עולמו, ולזכותו לפרטיות ולשם טוב, לנושא הדרת נשים, נושא המצוי במחלוקת ציבורית.

11. הנתבע 4 מפיץ את התצלום של התובע ומעמידו למכירה באתר האינטרנט של הנתבעת 3. הנתבעים 1 ו-2 רכשו כאמור את הצילום והשתמשו בו בכתבה שפורסמה לראשונה ביום 15.12.2011 בשעה 18:37 באתר האינטרנט במסגרת כתבתו של מר יוסי אלי שכותרתה **"המשטרה תחקור את הדרת הנשים בבחירות לשכונות החרדיות בי-ם"**. הכתבה כוללת את תמונתו של התובע ומתחת לה מופיע הכיתוב **"חרדי עובר ליד תמונת אישה. "חברות שוות בקהילה הודרו בצורה בוטה"** ובגוף הכתבה, סמוך לתמונתו של התובע, צוין כי גורמים מהעדה החרדית ניסו לחסום נשים ולמנוע מהן להצביע בקלפיות בירושלים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

12. על אף פנייתו של התובע לנתבעים 1 ו-2 שבו אלו ופרסמו את תמונתו בעיתון מעריב בתפוצה של מאות אלפי עותקים תחת הכותרת **"הדרת נשים בירושלים"** ועם הכיתוב **"תמונות נשים נעלמו בהדרגה מן הרחובות של ירושלים. נשים נדחקות למדרכות נפרדות, אוטובוסים ומרפאות הפכו למקומות בהם מתקיימת הפרדה, והצבא שוקל הקצאה מחדש של נשים קרבות, כיוון שהחיילים הקרביים מסרבים לשרת איתן. זו המציאות החדשה בישראל במאה ה-21."**

13. לטענת התובע קורא סביר יטה לחשוב שהתובע קשור באופן ישיר או עקיף לאמור בכותרת הכתבה ולציטוט המופיע תחת תמונתו וכמובן לסוגיית הדרת נשים בירושלים. ההקשר שנעשה בין תמונתו של התובע, כותרת **"המשטרה תחקור"**, הקשרה של הכתבה והציטוט שתחת התמונה, מובילים את הקורא למספר מסקנות, האחת, שהתובע קשור לנושא הדרת נשים עובדה המשניאה ומבזה אותו בפני כל הצדדים למחלוקת בדבר ההדרה היות וכל צד מבין אלו יוכל למצוא באמור בכתבה את התובע כמייצג את הצד שכנגד. נוכח האמור, סבור התובע כי במעשיהם עוולו הנתבעים כלפיו בעוולה של לשון הרע כמשמעותה בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: **"חוק איסור לשון הרע"**) וכן עוולו בעוולה של פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: **"חוק הגנת הפרטיות"**) ומשכך נדרשים הם לפצותו.

14. בנוסף טוען התובע שמעשיהם של הנתבעים מהווים עוולה של רשלנות לפי סעי' 35 ו-36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: **"פקודת הנזיקין"**) וכן נכנסים לגדר עוולה של שקר מפגיע לפי סעיף 58 לפקודה.

15. ביחס לעוולת הרשלנות נטען כי הנתבעים חבים בחובת זהירות כלפי הציבור וכלפי מי שהם משתמשים בתמונתו. הכותרת **"המשטרה תחקור"** עלולה לגרום לכל אדם סביר צער והשפלה בעיני הבריות, כמו כן תמונתו של רב ואדם חרדי על רקע תמונת אישה דומעת בעודו עסוק בתפילה יש בה בכדי להשפילו בקרב הציבור שבו הוא חי.

16. הנתבעים לא טרחו לברר האם התובע קשור לעניין הדרת נשים וחקירת משטרה ואף לא בררו עמו האם הוא מסכים שתצלמו ופורסם. על הנתבעים היה לנקוט אמצעי זהירות בכדי למנוע את פרסום תצלומו, ובתוך כך היה על הנתבעים 1 ו-2 לברר האם התובע קשור לחקירת המשטרה ולהדרת נשים וכן היה עליהם למנוע פרסום חוזר של תמונתו שעה שנתבקשו על ידו כי תצלמו הראשון יוסר מהאינטרנט. בנוסף, היה על הנתבעים 3 – 5 למנוע את פרסום התצלום וכן להימנע ממכירתו ללא רשותו של התובע. ביחס לנתבע 4 נטען כי זה היה יכול לברר עם התובע האם הוא מסכים כי יעשה שימוש בתמונתו בזמן מעמד הצילום, סטנדרט התנהגות זה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 נגזר על מי שעוסקים בצילום ובעיתונות והוא כולל עריכת בירור מקיף, במיוחד שעה שהם
2 גובים סכומים משמעותיים עבור פרסומים.
3
4 17. בנסיבות העניין חל הכלל של "הדבר מעיד בעד עצמו" המעוגן בסעיף 41 לפקודת הנזיקין, כלל
5 המעביר את חובת הראיה אל הנתבעים היות ובידם מצוי המידע בדבר נסיבות תצלומם של
6 התובע, נסיבות המלמדות על התרשלות רבתי.
7
8 18. הנתבעים 1 ו- 2 ביקשו ליצור סנסציה באמצעות התמונה תוך העלאת הרייטינג של העיתון
9 ומעמדם בשוק התקשורת ותוך גריפת רווחים ממפרסמים. הנתבעים 3 – 5 מכרו את תמונתו של
10 התובע לנתבעת 1 והם עודם מעמידים את תמונתו למכירה. נוכח כל אלו סבור התובע
11 שהנתבעות עשו עושר ולא במשפט על חשבונו וגם מכוח עילה זו יש לחייבן בתובענה.
12
13 19. ביחס לחוק הגנת הפרטיות (סעיף 2 לחוק, חלופות - 3, 4, 6, 8, 10 ו- 11) טוען התובע כי
14 הנתבע 4 צילם אותו בנסיבות בהן הדבר עלול להשפילו ולבזותו וכשארין חולק על העובדה
15 שהנתבעים הם אלו שפרסמו את התצלום. בהקשר זה מציין התובע כי ברור לכל ועל אחת כמה
16 וכמה לצלמים ולאנשי עיתונות המכירים את צביון העיר ירושלים ותושביה שצילומם של רב
17 ואדם חרדי עלול להשפילו, בפרט בקרב הקהילה בה הוא חי, והמבחן הרלוונטי לעניין זה הוא
18 מבחן "האדם הסביר". לנתבעים היה ידוע שצירוף תמונתו של אדם לכוותרת "המשטרה
19 תחקיר" עלולה להשפילו ולבזותו.
20
21 20. התובע טוען כי בעת שצולם היה "מעין מכונס ברשות היחיד", מצב שהוכר בפסיקה כמצב בו על
22 אף הימצאותו של פלוני ברשות הרבים, הרי שלמעשה, מכונס הוא ברשות היחיד. טעמים של
23 מדיניות שיפוטית ראויה תומכים בכך שיותר לאדם המהלך ברשות הרבים שלא להיות דרוך
24 ומתוח שמא ברקע שעל פניו הוא עובר מצויה תמונה מבזה, שמא יצולם על רקע זה, שמא
25 תמונתו תפורסם, שמא יבוא לידי חטא ויעבור על אמונתו ובתוך כך יבוא לידי ביזוי והשפלה.
26
27 21. ביחס לחוק איסור לשון הרע טוען התובע כי האדם הסביר הנמנה על סביבתו של התובע ונחשף
28 לתצלום יגרוס כי מדובר בצילום משפיל ומבזה. נוכח תפיסה זו אף ניתן להבין את הסערה
29 שעורר הצילום בקרב סביבתו של התובע עד לכדי פרסומם של "פשוטויליס" והפצתן של
30 מודעות כנגד התובע. על הנתבעים ועל הנתבעים 3 – 5 בפרט, היה לדעת עד כמה פרסום תמונתו
31 של רב בנסיבות האמורות יש בו כדי להשפיל את התובע ולעשותו ללעג בעיני הבריות ויש בו
32 בכדי לפגוע במשרתו ובמשלח ידו.
33

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

22. העוולות שתוארו מעלה בוצעו על ידי הנתבעים באופן מתוחכם וערמומי תוך סילוף וזיוף, הבאת מידע שקרי, בחירה של מילים ומיקומם בעמוד בו מופיעה הכתבה, סינון המידע ועריכתו תוך העברת מסר לציבור לפיו התובע אשם במה שיוחס לו וכי המשטרה אף תמשיך ותחקור. הצגתו של התובע במלל ובתמונה כ"מתפלל לצלם" אישה וכמי שעל פי הכיתוב מתנגד להדרת נשים, פגעה בשמו הטוב ופגעה ביכולתו להמשיך להתהלך בבטחה בשכונתו.

23. לטענת התובע, יש ליתן את הדעת לעובדה שהוא אינו איש ציבור או פקיד ציבור בכיר אשר ניתן לטעון לגביו שמעמדו מחייב אותו לקורבנות בתחום שמו הטוב. פרסום הצילום על ההקשר בו נתפרסם גרמו לתובע מצוקה נפשית והטביעו בו "אות קין" אצל חלק מהציבור ואף במקום עבודתו וכשהשלכותיו של הדבר אף צפויות להשפיע על התובע גם בעתיד.

24. הפרסומים פגעו בתא המשפחתי של התובע, כך, בניו המקיימים אורח חיים חרדי ומתגוררים עימו, נאלצו לצאת עם שחר על מנת לסלק עלונים שהופצו בשכונתו מחמת שיבוש בעיני בני ביתו. כמו כן בזמן האירועים יצרו קרובי משפחתו של התובע, שאינם נמנים על המגזר החרדי, קשר עם אמו המבוגרת על מנת לברר עמה כיצד קרה הדבר ובעקבות כך פנתה האם לרעייתו של התובע שנאלצה להתנצל ולהסביר את האירוע בפני האם הקשישה.

25. בסמוך לקרות האירועים פנה ראש הישיבה, הגאון רב שלום הכהן, אל התובע והביע בפניו את כאבו הרב והחשש שמא הישיבה כולה "תסומן" כ"פגומה" בשל הצילום ופרסומו. התובע נאלץ להתמודד עם חוסר נעימות מול עמיתיו הרבנים ומול תלמידיו ועל אלו יש להוסיף אף את הסיכון הקיים לביטחון האישי ונוכח העובדה שקבוצות קיצוניות יכולות לסבור כי מדובר בחילול השם ובשל כך לעשות מעשה.

26. התובע מעריך על דרך האומדנה את הנזקים הממוניים והלא ממוניים שנגרמו לו על סך 3,000,000 ₪ ומפחיתם משיקולי אגרה לסך של 400,000 ₪. לחילופין, חבים הנתבעים סך של 400,000 ₪ ללא הוכחת נזק לפי סעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע ולפי סעיפים 29א(ב)(1) ו- (2) לחוק הגנת הפרטיות בגין שני הפרסומים של הכתבות השונות ובשים לב שהפגיעה בתובע נעשתה במזיד, תוך ידיעה ברורה שהפרסום מורכב מעובדות שאינן קשורות בו ויש בהן לפגוע קשות בשמו ולחילופין, תוך עצימת עיניים שעולה כדי זדון בשל הפגיעה הקשה הצפויה לתובע כתוצאה מפרסום זה. לחילופי חילופין, באם מעשי הנתבעים נעשו שלא מתוך זדון הרי שהנתבעים חבים לתובע סך של 200,000 ₪ ללא הוכחת נזק כפי שעולה מחוק איסור לשון הרע ומחוק הגנת הפרטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

27. בנוסף לסעדים האמורים עותר התובע גם לפרסום כתבה מתקנת והתנצלות בהיקף הדומה להיקפה של הכתבה המקורית ולפרסום דומה באתר האינטרנט ובעיתונה של הנתבעת 1, במסגרתה תיידע הנתבעת 1 את ציבור קוראיה על כך שהכתבה היתה מסולפת ושקרית ככל שהיא מתייחסת לתובע וכי היא מתנצלת על הפגיעה בתובע ובשמו הטוב. בית המשפט מתבקש לקבוע את נוסח הפרסום ואת אופי הפרסום.

28. התובע טוען שעל הנתבעים לפצותו בגין הוצאת דיבתו והפגיעה בפרטיות ובגין הפגיעה בקניינו תוך ששיבו לו את התועלת שהפיקו על חשבוננו מן השימוש שעשו בתמונה המפרה; נוכח חומרת הנסיבות על בית המשפט להחמיר עם הנתבעים ולהטיל עליהם פיצוי דוגמא; להורות לנתבעים להימנע מלעשות כל שימוש עתידי בתמונה המפרה תוך הסרתה מאתרי האינטרנט שלהם ומכל מקום אחר בו הפיצו אותה; לשלם לתובע סך של 400,000 ₪ בצרוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל; לשלם לתובע פיצוי עונשי בשיעור שיקבע על ידי בית המשפט; לשלם לתובע הוצאות משפט, לרבות שכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כחוק.

טענות הנתבעת

29. הנתבעים טוענים כי יש לדחות את התביעה בהיעדר בסיס משפטי ועובדתי ובשים לב לכך שבמקרה שנסיבותיו דומות לאלו ושנדון ברע"א 6902/06 צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, (פורסם במאגרים המשפטיים) (ניתן ביום 13.08.2008) (להלן: "עניין צדיק"), שם צולם אדם חרדי על רקע פוסטר ענק בו נצפתה אישה הלובשת מכנסונים קצרים והדוקים בעודה ניצבת ברגליים פשוקות וביניהן נשקפת דמותו של גבר המתבונן בה, נקבע על ידי בית המשפט העליון כי אלמלא ההבטחה שניתנה למצולם היתה ידו על התחתונה היות ויד חופש הביטוי היתה גוברת הן על הפגיעה בפרטיות והן על הפגיעה בשמו הטוב. ביחס לעילת לשון הרע נפסק בעניין צדיק (שם) כי אין בפרסום כדי לפגוע בתובע בסטנדרט הנדרש כדי להקים לו עילת תביעה לפי חוק איסור לשון הרע.

30. קורא סביר אינו קושר את התובע לחקירה משטרתית ואינו קושר את התובע להדרת נשים ומהטעם שמובן כי למצולם אין קשר לאמור בכתבה ובשים לב לכיתוב המופיע מתחת לתמונה המדבר בעד עצמו וממחיש שמדובר בצילום אילוסטרציה "חרדי עובר ליד תמונת אישה".

31. תוכנה של הכתבה עצמה אינו כולל אמירה לפיה פלוני נחקר במשטרה אלא כל שנאמר הוא שמפקד מחוז ירושלים הורה על הקמת צוות שיחקור את האירוע שבמסגרתו מנעו מנשים לבחור את נציגיהן מול העירייה. קורא סביר לא יחשוב שכוונת הכתוב היא שהתובע עצמו מדיר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

- נשים ולחילופין, אף בקרב החברה שבה חי התובע, החברה החרדית, קיימים מי שמקבלים הדרת נשים ומצדדים בה ומשכך אין בכך משום לשון הרע בעיניהם.
32. ביחס לטענת התובע בדבר לשון הרע המשתמעת מנסיבות חיצוניות הרי שלא הוכח מה הן אותן נסיבות חיצוניות שמהן משתמעת לשון הרע ומכאן שיש לדחות את התביעה. הצילום מושא התובענה הוא צילום אומנותי שנועד להעביר לקורא את העניינים העיקריים בהם עוסקת הכתבה, הדרת נשים והיחס אליהן מצד החברה החרדית וכשברור לקורא הסביר כי מדובר בצילום אילוסטרציה שנעשה ברשות הרבים וכששמו של התובע לא מופיע בצילום ולא מופיע בכתבה.
33. ביחס להשתלשלות המאורעות טוענים הנתבעים כי מייד עם היוודע להם על כך שלתובע יש טענות בעניין הפרסום באתר NRG הם מיהרו והסירו את הצילום מאתר האינטרנט מבלי להודות בכל טענה מטענות התובע. כך, עוד בטרם ניתן צו בית המשפט ביום 10.01.2012 במעמד צד אחד, הצילום כבר לא הופיע באתר היות והוא הוסר כבר ביום 09.01.2012 עובדה עליה קיבל התובע עדכון בזמן אמת, עדכון שלא דווח לבית המשפט וגרם לאחרון להוציא תחת ידיו החלטה מיותרת. מייד עם היוודע לנתבעים שלתובע טענות גם בעניין אתר הנתבעת 3 הוסר הצילום גם מאתר זה וגם מהארכיון. נוכח האמור הרי שמיום 11.01.2012 לא קיים כל פרסום של הצילום והתובע בכל זאת עמד על תביעתו ועל קיום דיון בבקשה למתן צו זמני במעמד שני הצדדים, עובדה שיש ליתן לה ביטוי בפסיקת הוצאות לדוגמא.
34. ביחס לצילום ולכיתוב הנלווה נטען כי אין באלו משום לשון הרע, פגיעה בפרטיות או כל עוולה אחרת ושעה שהפרסומים נעשו בתום לב תוך שיקוף של נושאי הכתבה. ביחס לסעדים להם עותר התובע מכוח דיני היושר, הרי שאלו ראויים להידחות נוכח העדר ניקיון כפיים מצדו של התובע ולאחר השיהוי בו נקט. הנתבעים מציינים כי מאן דהוא פנה אל התובע רק בחלוף של 12 ימים ממועד הפרסום והעמידו על דבר הפרסום. לפני כן לא ידע התובע על הפרסום, עובדה זו היא הנותנת כי לתובע לא נגרם כל נזק בעקבות הפרסום, וכשהתמונה שפורסמה היא תמונת פני אישה ולא "תמונת אישה" כנטען.
35. ביחס למכתב שצורף כנספח 2 לכתב התביעה נטען כי מוכחש שזה נתקבל באמצעות הפקס. נטען כי מכתב זה התקבל אצל הנתבעים לראשונה ביום 04.11.2012 באמצעות דואר רשום. מענה לתובע ניתן במכתבו של ב"כ הנתבעים מיום 10.01.2012 בו הודיעו לו על הסרת הצילום מהאתר כפי שנדרשו לעשות על ידי התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

36. התובע גזר את הפרסום מתוך ההקשר שבו צולם וצילם אותו בהגדלה באופן שיש בו כדי להטעות את בית המשפט ומתוך רצון להקים לעצמו עילה מקום שאין כזו. הפרסום בעיתון המודפס נעשה במסגרת סיכום שנתי שנעשה בכתבה שכותרתה "2011 מבעד לעדשה" בה הופיעו תמונות רבות לציון אירועים חדשותיים ש"עשו" את השנה החולפת וכשצילום התובע הוא רק אחד מתוך צילומים רבים.

37. הנתבעים טוענים כי הצילום לא נעשה ברשות היחיד ולא נעשה בנסיבות העלולות להשפיל או לבזות את התובע או בנסיבות שיש בהן להוציא את דיבתו רעה. בהקשר זה נטען כי התובע לא הראה כיצד לשון הרע והתייחסותה אליו משתמעת מן הכתב או מנסיבות חיצוניות.

38. ביחס לעוולת הרשלנות הרי שמדובר בעוולת מסגרת המעוצבת על ידי מדיניות שיפוטית ולפיכך, מעשים המוגנים על ידי סעיפי ההגנות של חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות לא יוכרו כמעשי רשלנות. ביחס לטענה כי יש בפרסום אף עוולה של שקר מפגיע נטען כי על פרסום מעין זה להתייחס לעסקו של התובע, למשלח ידו, למקצועו, לטובין שלו או לזכות הקניין שלו וכשאחד מיסודות העוולה הנדרשים הוא נזק ממון, נזק עליו התובע לא הצביע.

39. לנתבעים עומדות ההגנות הקבועות בפקודת הנזיקין וההגנות מכוח חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות. התובע חשף את עצמו לפרסום מודע ולפיכך אין לנתבעים כל חבות בגינו וכשהפרסום שנעשה הוא אמת והיה עניין ציבורי בפרסומו. גם אם לא תוכח אמתותו של פרט מסוים בפרסום הרי שמדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

40. הנתבעים עשו את הפרסום בתום לב וכשלא ידעו ולא היו חייבים לדעת על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לתובע.

41. ביחס לחוק הגנת הפרטיות נטען כי הנתבעים פטורים מאחריות שכן הפרסום הוא מעשה שהוסמכו לעשות על פי דין וכשעשו אותו בתום לב וכשבנינו חלה, אחת או יותר, מהנסיבות המנויות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות, באופן בו לא ידעו ולא היה עליהם לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיותו של התובע. במידה שהיתה פגיעה בפרטיותו של התובע הרי שזו נעשתה בדרך של צילום ופרסום הנעשה ברשות הרבים ודמות התובע מופיעה בו באקראי. הפרסום מוגן אף מכוח חלופות 4 – 11 המנויות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע ובמידה שהיתה פגיעה כלשהי בפרסום הנטען הרי שהיה עניין ציבורי המצדיק את הפרסום בנסיבות העניין וכשהפרסום לא היה כוזב.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

42. לטענת הנתבעים התנהגותו של התובע היא שהביאה לאשם של הנתבעים ולפיכך יש לפטור אותם מפיצוי, ולחילופין, אשמו התורם של התובע העומד על 100% הוא זה שגרם לנזק. בהקשר זה נטען כי התובע אוחר את החבל בשני קצותיו ועליו להחליט האם תביעתו היא תביעה לפיצויים עם הוכחת נזק אם לאו.

43. ביחס להתנצלותם של הנתבעים נטען כי סעד זה המבוקש על ידי התובע אינו בסמכותו של בית משפט זה

ב. דיון והכרעה

44. עניינה של התביעה בטענות התובע בדבר שלושה פרסומים שנעשו על ידי הנתבעת 1, האחד, באתר אינטרנט הנמצא בבעלותה, השני, בעיתון יומי הנמצא בבעלותה, השלישי, באתר האינטרנט של המשיבה 3. בשלושת הפרסומים מופיע צילום של התובע, רב חרדי, אוחר בספר תהילים וקורא בו כשברקע הצילום מופיעה תמונת אישה דומעת, בפרסום הראשון הצילום שובץ בכתבה שעניינה חקירת משטרה בעניין הדרת נשים בבחירות לשכונות החרדיות בירושלים וכשצילום זה מלווה בכתוב המציין כי חרדי עובר ליד תמונת אישה, בפרסום השני, שובץ הצילום בכתבה שעניינה אף הוא ביחס להדרת נשים בירושלים ופרסום השלישי מדובר בפרסום הצילום ללא כיתוב ושמטרתו מכירה והפצה באמצעות אתר האינטרנט של הנתבעת 3. לטענת התובע, בפרסומים האמורים יש כדי לשון הרע, פגיעה בפרטיות, רשלנות, שקר מפגיע ועשיית עושר ולא במשפט.

הנתבעים כופרים בטענות התובע וטוענים כי אין בפרסומים האמורים משום לשון הרע ופגיעה בפרטיות ושעה שעקרונות אלו נסוגים מול חופש הביטוי כפי שנפסק בעניין צדיק (שם). כמו כן טוענים הנתבעים כי אין בפרסומים כדי להביא קורא סביר למסקנה שהתובע קשור לסוגיית הדרת נשים, במיוחד, נוכח העובדה שהצילום מלווה בכתוב לפיו מדובר בצילום אילוסטרציה. בקרב החברה החרדית שהתובע נמנע עליה, נושא הדרת נשים מצוי אף הוא במחלוקת וכך קיימים חלקים בקרב ציבור זה התומכים בהדרה וחלקים המגנים אותה ומשכך אין בפרסומים משום לשון הרע. על כל אלו מוסיפים הנתבעים כי התובע לא הוכיח את הנסיבות החיצוניות מהן משתמעת, כביכול, לשון הרע ואף ביחס לתוכן הכתבה, הרי שזה אינו כולל כל אמירה לפיה התובע צפוי להיחקר במשטרה.

פרסום ראשון – צילום התובע "כחומר גלם לפרסומים האחרים" וכפרסום באתר הנתבעת 3

לשון הרע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

45. הפרסום הראשון המהווה את החוליה הראשונה בשרשרת הפרסומים נשוא התביעה הוא צילום שנלקח על ידי הנתבע 4 במסגרת עבודתו כצלם שכיר אצל הנתבעת 3 היא סוכנות צילום. הנתבע 4 מתאר את הנסיבות בהן נערך הצילום בסעיף 5 לתצהירו:

"במסגרת עבודתי כצלם של סוכנות צילום, ראיתי ברחוב יפו פוסטר יפה של פני אישה וצילמתי אנשים עוברים לידו. אני עמדתי במרכזו של אותו רחוב ראשי, עם מצלמה גדולה, כזו המשמשת צלמי עיתונות ותקשורת, וצילמתי את האנשים. היו שלא רצו להצטלם, וביקשו ממני לא לצלם, ואני כיבדתי את הבקשות. התובע לא התנגד ולא ביקש שלא להצטלם."

46. בצילום שנלקח על ידי הנתבע 4 נראה התובע מן הצד (פרופיל) כשהוא אוחז בידו הימנית ספר וקורא בו (לא ניתן ללמוד על סוג הספר מהתמונה עצמה). דמותו של התובע מצויה על רקע תמונת פניה של אישה בוכה אשר ניתן לחזות אך ורק בעיניה ומעט משערה. פרסום הצילום נכנס לגדר פרסום במובנו של סעי' 2 לחוק איסור לשון הרע.

47. התובע טוען בסעיף 29 לסיכומיו כי אין מחלוקת על כך שבמגזר החרדי צילומי של אדם על רקע תמונת אישה, באופן ובדרך בה צולם התובע, היא מעשה מבזה ומשפיל, עובדה זו מוסקת לדעת התובע הן מדברי הנתבע ועדיו והן מראיות אובייקטיביות שצורפו. סבורני כי אין ממש בעמדת התובע ביחס לצילום זה היות ואין בו משום לשון הרע לפי החלופות המנויות בסעי' 1 לחוק וכשבהקשר זה מתייחס התובע בערבוביה לצילום עצמו ולפרסומים האחרים.

48. סעי' 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו למטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;"

49. הצילום לכד את הרגע בו התובע הלך ברחובות העיר ירושלים בעודו חולף על פני חלון ראוה בו הוצגה תמונה ובה פניה של אישה דומעת וכל זאת כשהתובע שקוע בקריאת ספר תהילים. בדרך זו "הקפיא" הצילום רגע על ציר הזמן ו"מסגר" אותו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

50. התובע נשאל בחקירתו הנגדית לעניין הביזוי שבצילום (עמ' 5 – 6 לפרוטוקול מיום 14.12.2014)

והעיד:

"ש. יש איסור הלכתי לעבור ליד תמונה.
ת. אין איסור הלכתי לעבור ליד תמונה, אך יש איסור הלכתי לבזות אדם
בסיטואציה כזו.
[...]
ש. בסעיף 24 לתצהירך – (מצטט) – לפי השקפתך אסור לך להצטלם על רקע
אשה.
ת. אני מתכוון לצורה הזו, אסור לי להצטלם עם שום אישה, למעט זו משפחה.
לא בגלל שזה איסור בהלכה, זה לא מכובד, אנשים חרדים לא מצטלמים סתם
עם נשים שאין להם קשר אליהם.
ש. יש לך אחריות מסוימת לא לעבור ליד תמונה.
ת. למה? אף אחד לא חשב שמצלמים אותי.
ש. כל האנשים שהלכו ברחוב ראו אותך על רקע תמונת האשה.
ת. זה תוך כדי מעבר, לא הסתכלתי על התמונה ולא התעכבתי. לא כתוב
שאסור לעבור ליד אישה, כתוב שאסור להצטלם במיוחד שיש לפגוע בי
אישית.
ש. שאני הולך ברחוב ואני רואה אותך על רקע אישה.
ת. סתם הולך ליד אישה זו לא בעיה אך לצלם אותי זה ביזיון.
ש. שאני רואה אותך הולך ליד תמונה של אישה, אך שאני רואה ותך על רקע
תמונה של אישה.
ת. זה לא רק מבזה, זה מפיל אותי ברבים, אמרו לכם שלוש פעמים".

כלומר, התובע סבור כי הביזוי נובע מחוסר המכובדות של הצילום בו מופיעה דמותו על רקע של
אישה.

51. בע"א 466/83 אג'מיאן שאהה, ארכיהגמון בכנסיה הארמנית בירושלים נ' הארכיהגמון יגישה
דרדריאן, פ"ד לט(4) 734, 746 – 747, 750 (1985) (להלן: "עניין שאהה") עמד בית המשפט על
המבחן האובייקטיבי לפיו ייקבע באם פרסום נכנס לגדר לשון הרע, וקבע:

"...5"

שם טוב ומהלכים בקרב חברים בחברה שבה חי האדם הם מאבני היסוד של
חייו. אם נצמצם הגנה זו רק לפגיעה בשם הטוב בקרב בעלי רמה מוסרית
המקובלת על החברה בכללותה, ייפגעו אולי רבים על לא עוול בכפם, מבלי
שתהיה להם עילת תביעה להטבת נזקם ולעתים אף חרף סיכון ניכר לחייהם.

ראינו, שקשה לדלות מן ההלכה בארצות-הברית עקרונות עקביים וברורים או
יישום עקבי של עקרונות קיימים. אף-על-פי-כן מקובל עלי, שבנושא לשון
הרע טובה הגמישות מן המבחן הנוקשה המושרש במשפט האנגלי, המותר,
מן הסתם, אנשים רבים, שנפגעו על-ידי פרסומי כזב, מהם גם בזדון, ללא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 הגנה מצד המערכת השיפוטית. החברה בישראל מאגדת בתוכה פסיפס של
2 קבוצות אוכלוסין בעלות תפיסות עולם ואורחות חיים שונים ומגוונים מן
3 ההיבט הלאומי, הדתי והעדתי. סביר אפוא לגרוס, כי מידת הסובלנות,
4 המאפיינת משטר דמוקרטי, מחייבת פרישת הגנה גם על מי שנפגע על-ידי
5 פרסום כזב בקרב המגזר או החוק שבו מתנהלים חיו, ולא דווקא בקרב
6 החברה בכללותה.
7 מובן, כי הנכונות להכיר בתביעה בגין הוצאות לשון הרע, המתייחסת לפגיעה
8 בשמו הטוב של התובע בעיני קבוצת מיעוט, מן הראוי שתהא מוגבלת
9 בהיקפה ותיעשה במשורה. שכן באימוץ הגישה האמורה כרוכים לבטים לא
10 מעטים..."

11
12 באופן דומה, נפסק על ידי כב' השופט מ' אלון:

13 "1. נראה לי המבחן ללשון הרע, והוא: אם יש בה כדי לפגוע באדם – לפי
14 מידת הפגיעה המצויה בחוק – בקרב החוג שעמו הוא נמנה. לפי המקובל
15 והנהוג באותו חוג; והלשון רעה היא, אף אם החוג מצומצם הוא במספר חבריו,
16 ואף אם אין בהם בדברים משום פגיעה כל שהיא בעיני רובו של הציבור; ולא
17 זו בלבד, אלא כך הוא, גם אם המקובל באותו חוג מצומצם נראה מוזר ותמהוני
18 בעיני האדם הרגיל וה,,חושב נכונה"."

19
20 52. אין בצילום בכדי להשפיל את התובע בעיני הבריות או לבזותו בעיני "האדם הסביר" וכשלעניין
21 זה לא הוכח שהמגזר עליו נמנה התובע כאדם חרדי יראה בצילום זה כשלעצמו משום השפלה
22 או ביזוי. בהקשר זה יש אף להפנות לעדויותיהם של התובע, מר יצחק בן סעדון ומר שבת אשר
23 מהם לא עולה כי בקרב המגזר החרדי וזה שעליו נמנה התובע, הצילום מושא התובענה מבזה
24 או משפיל.

25
26 53. מר יצחק בן סעדון אשר העיד מטעם התובע נשאל בחקירתו הנגדית ביחס לצילום (עמ' 18 – 19
27 לפרוטוקול) והעיד:

28 "ש. ראית את התמונה את הכותרת.
29 ת. ראיתי אך לא קראתי, גם לא עניין אותי לקרוא.
30 ש. חשבת שהוא נחקר במשטרה.
31 ת. מי?
32 [...]
33 ש. מה מבייש את אחיך אם להיחשב עד או נגד הדרת נשים.
34 ת. אני חושב שבסיטואציה שהוא צולם ליד אישה בהקשר של הדרת נשים.
35 ש. חוזר על השאלה.
36 ת. לא יודע."
37

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

54. מהאמור עולה כי מר יצחק בן סעדון לא התייחס ולא נתן את דעתו בשאלת ההשפלה שיש בצילום עצמו והתייחסותו היא להקשר של הצילום עם הדרת נשים. באופן דומה, גם עדותו של מר דותן שבת, מתייחסת בכללה לנושא הדרת נשים, ללא התייחסות לעניין הביזוי וההשפלה ביחס לצילום הקונקרטי. יתרה מכך, כאשר נשאל מר שבת ביחס לפרסום נשים בשלטי פרסום (עמ' 26 - 27 לפרוטוקול) העיד בחקירתו הנגדית:

"ש. מה לגבי פרסום נשים לא בצורה לא צנועה על שלטי פרסום אלא באופן כללי על שלטי פרסומת.
ת. אין לי בעיה בנושא.
ש. מה חושבים במשפחה.
ת. זה צריך לשאול את המשפחה, מדברים באופן כללי לא ברמה של חקירות".

55. לאור האמור לעיל, לא הוכחה טענת התובע לפיה האדם הסביר יראה בצילום מושא התביעה משום צילום העלול להשפיל את התובע או לבזותו, ולא הוכח שבקרב הציבור החרדי עליו נמנה התובע, ציבור שאף הוא אינו חד-גוני אלא מורכב ממנעד רחב של גוונים ועמדות, יש בצילום כדי לבזותו או להשפילו.

56. יוער בהקשר זה כי ראוי לאבחן את נסיבות המקרה כאן מאלו שנדונו בעניין צדיק (שם) (ראה תיאור העובדות בפסק דינה של כב' השופטת י' שבח ב- ת.א (ת"א) 199509/02 מנשה דרור צדיק נ' הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ, (פורסם במאגרים משפטיים) (ניתן ביום 22.01.2004)) היות ושם נדרש בית המשפט לסיטואציה בה צולם אדם דתי שנהג להפיץ ספרי קודש במרכזים חילוניים כמו: דיזינגוף סנטר, מתחם שינקין ורח' קינג ג'ורג' וזאת על רקע "...פוסטר נועז למדי, פרובוקטיבי, החושף לא רק את רגליה של הדוגמנית אלא אף את קצהו של איבר מוצנע יותר, מה גם שזו ניצבת בתנוחה מתריסה ומבין רגליה, מציצה כאמור, דמות גבר המתבונן בה במבט משתאה". כלומר, בעוד שהצילום בעניין צדיק היה פרובוקטיבי וברור לעניין פוטנציאל הביזוי וההשפלה המגולם בו, הרי שהצילום מושא התביעה ממוקם באופן שונה לחלוטין על גבי "מנעד הביזוי וההשפלה" ובמובן זה ניתן למקמו על ציר זה באזור "הניטרלי" לעניין הביזוי וההשפלה בעיני הציבור הסביר.

פגיעה בפרטיות

57. התובע טוען כי בפרסום התמונה יש לעלות כאמור, לכדי פגיעה בפרטיותו לפי חלופות 3 – 4, 6, 8, 10 ו- 11 לסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות.

58. סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי פגיעה בפרטיות יכולה להיעשות, בין היתר, על ידי "צילום אדם כשהוא ברשות היחיד". הצילום נלקח כאמור על ידי הנתבע 4 ברח' ירושלמי, תחת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 כיפת השמיים ובמילים אחרות, בספירה הציבורית. התובע טוען כי יש לראות בסיטואציה
2 שנונה כאן, בה צולם עת שהיה שקוע בקריאת הספר, משום פגיעה בפרטיות היות ובעת שבה
3 צולם הוא היה "מכונס ברשות היחיד". על כן, לשיטתו, אין להטיל עליו חובה להתבונן לכל
4 הכיוונים ולבדוק בכל רגע נתון ובפרט עת הוא חולף ברקע תמונת אישה, כי לא אורב לו צלם
5 שיצלמו ויפרסם את תמונתו ברבים.

6
7 59. אין לקבל את פרשנותו של התובע ביחס לסיטואציה אליה נדרשה הפסיקה במצבים בהם פלוני
8 "מכונס ברשות היחיד". בעניין צדיק (שם) עמדה כב' השופטת י' שבח על הנסיבות בהן צילום
9 שנלקח ברשות הרבים ייחשב כצילום ברשות הפרט וקבעה:

10 "חוק הגנת הפרטיות אוסר על צילום ברשות היחיד ואינו אוסר על צילום
11 ברשות הרבים. אף על פי כן מקובל לסבור כי למרות לשון החוק, אין מדובר
12 בהיתר גורף ללא כל סייג המאשר כל צילום ברשות הרבים, שכן לעיתים
13 צילום ברשות הרבים יחשב כצילום ברשות היחיד, לאור נסיבותיו המיוחדות.
14 ואפרט.

15 כאשר מדובר בסיטואציה מיוחדת בה לאדם, המצוי ברשות הציבור, אין
16 שליטה על הקורות אותו, כגון: היותו מעורב באירוע פתאומי של תאונת
17 דרכים או פיגוע, חלילה, במהלכו הוא נפגע ומאבד את השליטה על פעילותו
18 ואלו נעשות ללא רציה וללא מודעות או כוונה – רואים אותו כמתכנס אל תחום
19 הפרט, למרות שפיסית מצוי הוא ברשות הרבים.
20 בחורה חשופה המשתזפת על חוף הים מצויה ברשות הרבים ומותר לצלמה,
21 אולם בחורה אשר איבדה הכרתה מחמת טראומתי, ואין היא שולטת על
22 הנעשה בה מרגע פגיעתה, תחשב כמי שחזרה והתכנסה אל ד' אמות תחומה
23 הפרטי, ולא ניתן יהיה לצלמה."
24

25 על האמור הוסיפה ערכאת הערעור (כב' השופטים, ע' פוגלמן, ר' רונן ו- א' ש' שילה):

26 "דוגמא אחת עליה עמד בית משפט השלום, היא של אדם הנמצא ברשות
27 הרבים, ואין לו שליטה על הקורות אותו, בשל היותו מעורב באירוע פתאומי של
28 תאונת דרכים, במהלכו הוא נפגע ומאבד את השליטה על פעולותיו...
29 להבדיל מכך, הנסיבות הקונקרטיות במקרה הנדון מלמדות כי לפנינו מצב
30 שונה בתכלית. כפי שראינו, המשיב מבקש להפיץ את כתבי הקודם במרכזים
31 חילוניים, וביניהם דיזינגוף סנטר. הוא זה שבחר את מיקום הדוכן שבו חולקו
32 ספרי הקודש לציבור החילוני, מתוך בחירתו החופשית ולאחר שהיה אמור
33 להיות מודע לסביבה על כל מרכיביה. הוא זה שמצא לנכון להתייצב בצמוד
34 לחלון הראווה שהציב את הפוסטר שעליו יצא הקצף...
35 בנסיבות האלה, כאשר מדובר במי שמבקש לקיים דיאלוג עם הציבור, ובחר
36 בטבורה של עיר כמקום הראוי מבחינתו לפעולתו, ברור כי אין מדובר בהגנה
37 על מי שמבקש להיעזב לנפשו, וכי מידת הפגיעה בפרטיות היא מוגבלת ביחס.
38 שיקופה בתצלום של אותה מציאות, שהמשיב אחראי על "העמדתה", אינה
39 נמנית על הגרעין הקשה של הפגיעות שלמניעתן מכוונת הוראת סעיף 2(4)
40 לחוק."
41

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

60. בהקשר זה קבע המשנה לנשיאה כב' השופט א' ריבלין:

"מעבר לנדרש נציין כי גם השאלה אם היה כזב בפרסום שבענייננו אינה פשוטה. "הוצאתו" של המבקש, הנמנה על קבוצת מאמיני הדת החרדים, מן הסביבה הרגילה שלו והנצחתו כשהוא מזוהה בבגדיו, מגזרית, על רקע תמונה חושפנית של צעירה, מקשרת אותו שלא בטובתו אל עולם שבעניינו ובעיני בני קבוצתו הוא עולם אסור. השאלה המתעוררת כאן היא אם הצילום משקף מציאות אמת או עוות הנוצר בשל התרמות של מקריות. השאלה עשויה להתעורר גם במצבים דומים, אם כי לא זהים, כגון מצב שבו מבעד לעדשת המצלמה נקלט פוליטיקאי כשמאחוריו פרסומת ענק של המפלגה היריבה המוצמדת לדופנו של אוטובוס חולף. שאלה זו לא נדונה בערכאה דלמטה ולא נידרש אליה גם אנחנו."

61. מהאמור לעיל עולה כי הסיטואציה שמתעוררת בענייננו אינה נכנסת לגדר אותו מקרה בו ניתן לראות בצילום שנלקח בספירה הציבורית כאילו הוא חדר אל הספירה הפרטית של פלוני. בענייננו, התובע בחר להתהלך ברחובות העיר בעודו קורא בספר תהילים, ועניין זה אינו נכנס לגדר אותם מקרים שנמנו מעלה, אשר על פי מהותם ואופיים הם מצבי קיצון שבהם נעדרת מודעותו של פלוני למתרחש סביבו ומקום בו מציאות זו "נכפתה" עליו על ידי גורם חיצוני. להבדיל, מסיטואציות אלו של תאונות, פיגועים, הרי שהתובע בחר להלך בעודו קורא בספר תהילים ובכך אכן בחר להתנתק ברמה מסוימת מהמתרחש בסביבתו ולצורך כך אין הדבר משנה מהו תוכנו של הספר בו שקוע התובע. כך או כך, מדובר במצב אליו נכנס התובע מרצון בודעו כי הוא מהלך בציבור וכשבנסיבות העניין כאן אין ברקע שעל גביו צולם משום ביזוי וזאת בשונה ממצב בו היה מצולם על רקע פרובוקטיבי. נוכח כל אלו, שילוב הנסיבות בענייננו מוביל למסקנה כי לא ניתן לקבל את טיעוניו של התובע ביחס לפגיעה בפרטיותו מכוח סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות.

62. החלופה הרביעית בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות היא פגיעה שנעשתה באמצעות "פרסום תצלומי של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו". נוכח החפיפה הקיימת בין עילות לשון הרע והגנת הפרטיות ונוכח הקביעה שלעיל ולפיה לא הוכח שהצילום עצמו יש בו כדי להשפיל או לבזות את התובע, הרי שיש לדחות את טענת התובע לפגיעה בפרטיות מכוח סעיף 2(4).

63. החלופה השישית בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות היא פגיעה שנעשתה באמצעות "שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח". מניתוח פסקי הדין שנעשה בפסק דינה של כב' השופטת יי שבח בעניין צדיק (שם) עולה כי האבחנה שנערכה בפסיקה בהקשר זה היא "בין פרסומת מסחרית-אסורה, לעומת פרסום אינפורמטיבי/ דיווחי- המותר בדרך כלל." בהקשר זה הפנה ביהמ"ש שם לת.א (ת"א) 19080/91 מיקי ברקוביץ נ' עיתונות מקומית בע"מ, (פורסם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

במאגרים המשפטיים) (ניתן ביום 20.12.1992) (להלן: "עניין ברקוביץ") שם נפסק על ידי כב' השופטת ה' גרסטל:

"סעיף 2(6) קובע מפורשות כי מה שנחשב לפגיעה בפרטיות הוא מטרת הפרסום ולא תוצאתו, דהיינו, די שהפרסום נעשה לשם רווח הגם שבפועל לא הופק רווח, על מנת להיכנס תחת כנפי סעיף זה. זהו הפירוש היחיד אשר ניתן לתת לסעיף 2(6), שאם לא כן, ואם היה בדעת ב"כ הנתבעים, היה ניסוחו חייב להיות שונה באופן שיציג נאמנה את דרישת הרווח הממשי, לדוגמא – "שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו אשר הופק מהם רווח". תוספת המילה "לשם" לפני "רווח" מבהירה חד-משמעית כי מדובר בכוונת רווח ואין נפקא מינה הופק הרווח בפועל, אם לאו".

(ראה גם: ת.א. (ת"א) 667/97 מרדכי עמר נ' רשות הדואר, (פורסם במאגרים המשפטיים) (ניתן ביום 25.03.1999) שאוזכר על יד כב' השופטת י' שבח בפסק הדין בעניין צדיק).

64. הנתבעים 3 – 5 עשו שימוש בצילום לשם ריווח עת העמידו אותו למכירה באתר האינטרנט של הנתבעת 3, וכשעיסוקה של הנתבעת 3 הוא בשיווק צילומים. נוכח האמור, הנתבעים 3 – 5 פגעו בפרטיותו של התובע לפי סעיף 2(6) לחוק הגנת הפרטיות. בסעיף 51 לסיכומיהם טוענים הנתבעים כי אין מדובר בעניינינו בפרסומת מסחרית והפרסום משרת אינטרס ציבורי השונה מהאינטרס הכלכלי של הגוף המפרסם. אין בידי לקבל את טיעון זה. הצילום נלקח והועלה לאתר הנתבעת 3 לשם מכירתו והפקת רווחים, הנתבעים לא הוכיחו למשל, כי כלל האנשים שצולמו על ידי הנתבע 4 נמנו למשל, על המגזר החרדי כך שמטרת הצילומים שנערכו היתה לשם הקשר ספציפי אלא וכפי שהוצהר על ידי הנתבע 4 בסעיף 5 לתצהירו שהובא מעלה, הרי אקראיות הבחירה שבה נעשה הצילום מעידה על העדר תכלית ציבורית **"...ראיתי ברחוב יפו פוסטר יפה של פני אישה וצילמת אנשים עוברים לידו".**

65. משהוכח שהפרסום נעשה למטרות רווח ומשזה יצא מאת הנתבעת 3 ניתן לקבוע כי מדובר בפגיעה שיש בה ממש [ראה: סעיף 3.ה. לפסק דינה של כב' השופטת ה' גרסטל בעניין ברקוביץ (שם)]. הנתבעים טוענים כי עומדת להם הגנת תום הלב לפי סעיף 18(2)(ה) ולפיה הצילום נעשה ברשות הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי (סעיף 55 לסיכומי הנתבעים). בהקשר זה טוענים הנתבעים כי **"לא היתה כוונה לצלם דווקא את התובע אישית, כי אם דמות של אדם חרדי באשר הוא".** מהאמור עולה כי התובע צולם כמי שמשתייך למגזר החרדי על הרקע הספציפי ונוכח כך אין בידי לקבל את טענות הנתבעים בדבר "תום הלב" הנובעת מאקראיות הצילום. באופן דומה, אין לקבל את טענת הנתבעים בדבר הגנת סעיף 18(2)(א) **"הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות"** וזאת שעה שהצילום נעשה מתוך מטרה לצלם אדם חרדי על רקע זה ולשם ריווח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

66. בהקשר זה יש להעיר שתי הערות: האחת, הנתבעים לא הדגימו ולא הראו כי הצילומים צולמו מלכתחילה לשם כתבה או כתבות שיעסקו בנושא הדרת נשים, אז יכול והיה בכך משום הוכחת פעילותה של הנתבעת 3 בכובעה המעין-ציבורי ולשם מטרת דיון ציבורי. בפועל, הוכח כי הצילום נעשה על ידי הנתבעת 3 בכובעה כגוף פרטי הפועל לשם השאת רווחים ומכירת צילומים לגופים מסוגה של הנתבעת 1. השנייה, משנקבע כי הנתבעים 3 – 5 הפרו את פרטיותו של התובע מכוח סעיף 2(6) מתייתר הדיון ביחס לחלופות 2(8) ו- 2(11) וכשדיון לגביהן ייערך בהקשר של הפרסום השני.

67. נוכח הפרתם של הנתבעים 3 - 5 את פרטיותו של התובע, ולנוכח כלל הנסיבות, מצאתי כי יש להעמיד את הפיצוי לו זכאי התובע מכוח סעיף 29א (א) לחוק הגנת הפרטיות על סך של 35,000 ₪. הפיצוי בסכום זה מביא בחשבון, מחד גיסא, את העובדה שהנתבעים לא בחרו לצלם את התובע הספציפי ומשכך אין בנסיבות העניין משום זדון מצדם הנתבעים 3 - 5, ומאידך גיסא, בחרו לצלם את התובע כמי שמשתייך ונמנה על המגזר החרדי ולשם מכירת הצילום תמורת רווח. בנוסף, ניתן ביטוי בסכום הפיצוי לעובדה שהצילום הוסר מאתר הנתבעת 3 ומהארכיון שלה (לפי סעיף 10 לתצהירו של עו"ד מרק בלייד).

רשלנות

68. משהנתבעים 3 – 5 חויבו מכוח עוולה פרטיקולרית בחוק הגנת הפרטיות אין מקום בנסיבות העניין להידרש לשאלת רשלנותם של אלו.

עשיית עושר

69. התובע טוען בסעיף 88 לסיכומיו וסעיפים 63 - 65 לכתב התביעה כי הנתבעים התעשרו על חשבונם כשעשו שימוש בצילום שלו לשם רווח. יש ממש בטענות התובע ביחס לעשיית עושר מצדם של הנתבעים 3 – 5 שעה שאלו העמידו את הצילום לשם מכירתו ולבסוף מכרו אותו לנתבעת 1, ובכך גרפו לכיסם רווחים. עם זאת, לא הובאו נתונים בדבר היקף הרווחים שצמחו לנתבעת 3 כתוצאה ממכירת התמונות לנתבעת 1 ולא מצאתי כי יש מקום לפסוק לתובע ברכיב זה פיצוי על דרך האומדנא.

פרסום שני – כתבה באתר האינטרנט

70. עניינו של פרסום זה בכתבה שפורסמה ביום 15.12.2011 בשעה 18:37 באתר האינטרנט NRG המוחזק על ידי הנתבעת 1. הכותרת הראשית של כתבה זו היתה **"המשטרה תחקור את הדרת הנשים בבחירות לשכונות החרדיות בי-ם"** וכותרת המשנה היתה **"בעקבות חשיפת מעריב,**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 הורה מפקד מחוז ירושלים, ניצב ניסו שחם, על הקמת צוות מיוחד שיחקור את ההתנהלות
2 סביב קלפי שהוקמה בשכונת מאה שערים לקראת הבחירות למינהל הקהילתי. ממידע שהגיע
3 למשטרה, נשים שבאו לקלפי נתקלו בעשרות חרדים שמנעו מהן להצביע. שחם דורש גם
4 לפסול את התוצאות באותה שכונה". במסגרת כתבה זו שובץ הצילום שנדון מעלה, הוא
5 הפרסום הראשון, בו מופיע התובע על רקע תמונתה של אישה בוכה וכשמתחת לצילום נכתב
6 "חרדי עובר ליד תמונת אישה. "חברות שוות בקהילה הודרו בצורה בוטה" צילום: פלאש 90".

לשון הרע

7
8
9 71. התובע טוען בסעיף 14 לסיכומיו כי הפרסום הראשון טומן בחובו 3 מופעים של לשון הרע,
10 האחד, הצילום, השני, הכותרת, השלישי, בכיתוב המופיע תחת הצילום. ראוי להבהיר כי
11 במסגרת תוכן הכתבה מושא הפרסום השני והכותרות השונות המופיעות בה אין כל התייחסות
12 לתובע והרלוונטיות של זה נובעת אך ורק משיבוץ הצילום בו הוא מופיע. טענותיו של התובע
13 בעיקרן מתרכזות בצילום ששובץ בכתבה וביחס ואופן שיבוצו היוצר הקשר תוכני בין הנושאים
14 העומדים בכתב, הדרת נשים וחקירת משטרה, לבינו. נוכח העובדה שהטענות ביחס לצילום
15 עצמו נדונו במסגרת הפרסום הראשון הרי שחלק זה ייוחד, לרכיב הנוסף והוא השיבוץ בכתבה
16 והקשירה שנעשתה באמצעות שיבוץ הצילום.

17
18 72. לטענת התובע יש לבחון את הפרסום בעיני האדם הסביר ומתוך ראיות עיניהם של התובע
19 והחברה אליו הוא משתייך. על בית המשפט לשאול את עצמו האם התובע, כרב ידוע ומוכר
20 בקהילתו ובקרב בני משפחתו, כאדם מתון וכמי שמשתייך לעדה החרדית בעצמו או אדם סביר
21 בנעליו יחוש שהפרסום משפילו או מבזה אותו (סעיף 16 לסיכומי התובע). בהקשר זה נטען על
22 ידי התובע כי התובענה מעלה את השאלה האם פרסום תמונתו של אדם בסמוך לכתבה בנושא
23 מסוים, בפרט בחשד לעבירות על החוק וחקירת משטרה, ללא רשותו, בשל השתייכותו למגזר,
24 היא התנהלות מותרת וראויה וכי בנסיבות העניין קושרים הקוראים בינו לבין המפורסם
25 בכתבה (סעיף 22 לסיכומי התובע). בענייננו סבור התובע כי ביזויו נובע משניים, אחד, קשירתו
26 לסוגיית הדרת נשים, סוגיה המצויה בלב המחלוקת הציבורית, השני, מקשירתו לחקירת
27 משטרה.

28
29 73. בעניין שאהה (שם) נפסק כאמור כי מידת הסובלנות בחברה דמוקרטית מחייבת פרישת הגנה
30 גם על מי שנפגע מפרסום כזב בקרב המגזר או החוק שבו מתנהלים חייו ולא דווקא בקרב
31 החברה בכללותה ומשכך המבחן לבחינת קיומה של לשון הרע היא בקרב החוג שעליו הוא נמנה
32 וזאת אף אם חוג זה מצומצם במספר חבריו, ואף אם חוג זה מוזר ותמהוני בעיני האדם הרגיל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

74. התובע לא הוכיח כי שיבוצו של הצילום במסגרת כתבה זו מביא לכך ש"האדם הסביר" הקורא אותה קושר בינו לבין סוגיית הדרת נשים או קושר בינו לבין חקירת המשטרה ובאופן המוביל לביזויו. במסגרת חקירתו הנגדית נשאל התובע ביחס לסוגיות אלו (עמ' 7 - 13 לפרוטוקול מיום 14.12.2014) והעיד:

"ש. אתה אומר שהקהילה שלך או הסובבים הוקיעו אותך, או באו אליך בטענות.

ת. כן, גם בסביבת הישיבה זרקו עלי פשקווילים.
 ש. אם צולמת בניגוד לרצונך ללא ידיעתך על מה הם כועסים.
 ת. הם לא יודעים זאת, אז אני מסביר להם, לוקח זמן עד שמסבירים.
 ש. יש לי רעיון להציע לך למה הם כועסים אולי בגלל שאתה לא נזהרת ועברת ליד תמונה ואתה חשפת את עצמך שאולי יצלמו אותי.
 ת. מה פתאום. זה נראה כי כאילו חשפתי אותי, הם חושבים שאני כאילו חשפתי את עצמי לקחת כמה גרושים על דבר כזה.
 ש. אתה לא חשפת את עצמך.
 ת. אם עברתי שם זה נקרא שחשפתי את עצמי?

[...]

ש. סעיף 30 לתצהירך – (מצטט) – אתה מדבר על אנשים באו ואמרו לך למה הסכמת להצטלם, הבאת אנשים שיאמרו זאת?
 ת. אני יכול להתקשר אליהם.

ש. הם לא באו לפה.
 ת. מתוך הרשימה עורך הדין בחר את הרשימה את מי להביא. אם היה לך שאלה כזו הייתי מביא אותם. אם אתם רוצים אוכל להביא אותם.
 ש. לגבי האנשים – העדים הרבים אשר ייחסו לי הדרת נשים, איפה האנשים האלה שאמרו זאת.

ת. אני חוזר על התשובה, עורך הדין בחר את האנשים.
 ש. אותה תשובה שאמרו לך מה פתאום אתה מעורב בחקירת משטרה.
 ת. כן עורך הדין בחר.

ש. סעיף 31 לתצהירך – (מצטט) – גם לגבי זה אין אף עד.
 ת. אמא שלי בת 82, יכולה לבוא לכאן. לא רצינו להטריח אותה. יכולנו להביא את כל העדים עו"ד אסף בחר את העדים. אני יכול לקרוא להם אם תרצו.

[...]

ש. דינה בן סעדון שהיא גיסתך, היא חשבה לאחר שהיא קראת את הכתבה היא חשבה שאתה מעורב בפלילים.

ת. כן, כך היא חשבה, היא היום במקרה לא מרגישה טוב היא גרה בחיפה. אני יכול להביא את כולם.
 ש. כמה שנים דינה בן סעדון מכירה אותך.

ת. 35 שנה.
 ש. היא שקראה את הכתבה הזו חשבה שאתה מעורב בפלילים.

ת. כן.

[...]

ש. מפנה לסעיף 22 לכתב התביעה – (מצטט) – מה זה אומר בהקשר של בניגוד להשקפת עולמך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 ת. השקפת עולמי שאצלנו במושג של הדרת נשים פירושו שהתקשורת
2 הסבירה והקצינה את זה, נגד בחירות ונגד שהאישה תופיע כו' וכו' זו לא
3 השקפה שלנו. אצלנו האישה הולכת לעבוד, אשתי במקרה מנהלת בית ספר.
4 לצחוק על חרדים כאילו הם אנשי ימי ביניים.

5 [...]

6 ש. הכתבה מצדדת בהדרת נשים או מתנגדת להדרת נשים.

7 ת. תאמין לי שאני אפילו לא קראתי את כל הפרטים זה לא מעניין אותי, עצם
8 העובדה שחושפים אותי, המשטרה תחקור, מה הקשר בין זה לזה אם זה לא
9 נועד להשפיל אותי, זה צבעוני, אחרי שביקשתי, יכול להיות שזה היה בתום,
10 יכול לקרות, הלכתם וחזרתם על זה.

11 ש. אתה לא יודע בכלל אם הכתבה בעד או נגד הדרת נשים.

12 ת. אני רק יודע שהמשטרה תחקור והמשטרה תחקור ומקשרים אותי בין
13 לזה, זה משפיל אותי. יש לי משפחה מורחבת שהם לא חרדיים, הם ראו דבר
14 כזה הם ישר התקשרו לאימא שלי הם לא קוראים עד הסוף.

15 [...]

16 ש. אני שאלתי אותך קודם מה דעתך על הדרת נשים אמרת זה לא רלבנטי
17 למשפט, עכשיו אני שואל אותך איך יכול להיות שהסובבים אותך שאלו אותך
18 את שאלה מה דעתך על הדרת נשים, או שאני צדוק או שאתה סביב עדת
19 טיפשים.

20 ת. אני חוזר פעם שלישית, במשמעות של כלי התקשורת מייחסים לנשים זה
21 קיצוני שנשים מוקצה מחמת מיאוס לא רלבנטי במשמעות הרחבה יותר כל
22 אדם שמקבל ממני שיעורים, אפשר להסביר במשפט ויש כאלה יותר, אני לא
23 נכנס לנישואים שאני לא נכנס אליהם, אני לא נמצא עשוי בהרצאה לכן אני לא
24 נכנס לזה.

25 אצלנו במושג אישה כל כבודה של בת מלך פנימה, ... משמעות שאנו מכבדים
26 את האישה בביתנו, נותנים לאישה סמכויות נרחבות, כמו שחז"ל אומרים
27 ניתנה בינה יתרה לנשים כמו שכולנו מפקידים את בנינו הקטנים בידי
28 נשותינו שיחנכו אותם ויוליכו בדרך ובהשקפה שאנו רוצים, יש לנו משמעות
29 מיוחדת בפרט בדורנו שהאישה נוטלת חלק בעול הפרנסה שהולכת לעבוד
30 במקומות ציבוריים ובכל זאת הכול במסגרת ההלכה והצניעות המקובלת
31 בדורי דורות, אין לזה שום קשר במשמעות כלי התקשורת הציגו את הנשים
32 כאילו הם צריכים להיות מאחורי פרגוד כמו שסיפרו שזרקו נשים עם ילדים
33 קטנים בני שנה לכביש שיסכנו את התינוקות כמו שאמרו שגברים יורקים על
34 הנשים זה לא קשור אלינו, אנו נגד זה, זה לא במשמעות שלי, אצלנו
35 המשמעות שלנו היא אישה מכובדת היא סגן יו"ר, האבא הוא יו"ר. היא אשת
36 עקרת בית, יש הרבה דברים שנתנו לאישה יותר מהגברים, כמו שנשים
37 פטורות מתלמוד תורה שיוכלו לטפל בבית, כמו שנשים פטורות ממצוות עשה
38 שהזמן גרמה, הנחת תפילין וכו' ... היום נותנים לאישה כבוד רב ועוד ועוד, לכן
39 לומר שאנחנו מדירים זו לזות שפתיים. בין זה לבין זה המושג הדרת נשים
40 שאתה מנסה להכניס אותי וכלי התקשורת הכניסו אותי בפועל במציאות
41 שביזו אותי כאילו אני אחד האנשים הקיצוניים בחברה אין בזה לזה שום
42 קשר ושום זיקה.

43 ש. מה שאתה סיפרת עכשיו זו עמדת הלכה או עמדתך.

44 ת. אני לבוש כחרדי, אני איש הלכה ונצמד להלכה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

[...]

ש. אני מבקש שתראה בכתבה שלנו את הדברים האיומים והנוראים שהזכרת בקשר להדרת נשים.

ת. תמונה כזו בעיתון מעריב, (נספח א' לכתב תביעה) וכותבים למעלה 'הדרת נשים'... אין יותר מאשר מראה עיניים שמקשרים אותי לחקירה, כל מה שאמרתי שאין קשר בין השקפתי לזה.

עצם העובדה המשטרה תחקור הדרת נשים בבחירות ואח"כ מצלמים אותי כל אדם שרואה אותי בתמונה שאני קשור לפה ואני קשור למושג הדרת נשים. בכתבה לא ספציפית לא מכניסים את הפירוש של הדרת נשים. לא מכניסים לכתבה קטנטונת את הסיפורים האלה אך באותה תקופה הייתה עליהם על הנושא הזה.

ש. האם להשקפתך נשים יכולות להצביע בקלפי.
ת. זו מצווה. נשים וגברים חייבים להצביע. עוד מעט יש בחירות ואתה תראה שכל הנשים הולכות להצביע בכל המונייהם.

[...]

ש. לפי השקפתך נשים יכולות להיות חברות כנסת.
ת. לא יודע, תשאל את הרבנים.

[...]

ש. אז אתה לא ידוע מה השקפתך.
ת. השקפתי? אלו שאלות ששייכות לגדולי ישראל. אני לא יודע מה גדולי ישראל החליטו. אני לא שמעתי על כך, אני לא נחשף לאינטרנט, אנו לא מדברים על כך.

ש. האם נשים יכולות להיות שופטות.
ת. גם זה נאמר בהלכה. כתוב: בשופטים, בפירוט שדבורה הייתה שופטת, הייתה שופטת בכל המשמעות המשתמעת מכך אז כולם שואלים איך יכול להיות שהאישה יכולה להיות שופטת, אז לפי ההקצנה שנשים לא יכולות להיות כך, אך מי שמפרש את התנ"ך אישה יכולה להיות שופטת וכמובן בדרך של צניעות, מי יותר גדולה ממרים הנביאה, ואסתר המלכה שהיו נשים, רחל אימנו.

ש. נשים יכולות להיות שופטות בבית הדין הרבני,
ת. אם אתה שואל לימינו – אז עוד פעם זו שאלה שניתנה בפתחם של גדולי ישראל מה מותר ומה אסור זה לא שייך אלי, אם אני ארצה להגיד לא אוכל להגיד זה משתנה מזמן לזמן.

ש. האם לנשים ולגברים מותר לנסוע באוטובוס ביחד.
ת. מותר. להשקפתי, כן, אשתי נסעה איתי ביחד באוטובוס, נשים זרות לשבת ליד גבר, אישה שיושבת ליד גבר ואם יהיה מגע זה נוגד את ההלכה לכן למען הסדר הטוב בזמן האחרון ביקשו החרדים שלא יהיה תערובת בין נשים ובין גברים לא בגלל שהם מדירים נשים אלא שיהיה מסודר.

במאמר מוסגר, שאנו נוסעים באוטובוס אנו מכבדים את הנשים הזקנות.
ש. האם להשקפתך מותר שנשים יצולמו בשלטי פרסומת לכל מיני מוצרים.
ת. לא. אסור לפי ההלכה כי כל כבודה של בת פנימה ולכן מפורסמת תמונתה זה לא מכובד.

ש. נכון שבקרב האנשים שסובבים אותה יש דעות לכאן ולכאן בנושא של הדרת נשים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

ת. כנ"ל, החילונים שלא הבינו את המושג הדרת הנשים, וחשוב שהכוונה
לזרוק ביצים על נשים, ולירוק בפניהם וכל הדברים המזוועים אנשים
שסובבים אותי לא חושב שזה המשמעות חשבו שאני כזה ושאלו אותי.
ש. האנשים שסביבך יודעים שאתה לא כזה.

ת. אשתי וילדיי. גם גיסי, אך שזה יוצא בחוץ יש אנשים שמקצינים. ישנם
אנשים שמסוגלים להקצין דעות בלי כוונה והמדרון חלקלק.
[...]

ש. סעיף 69 לתצהירך – זה אותו דבר. זו הקבלה בכתבה.
ת. זה לא רק הקבלה, זה ביזיון שווה, אם חס ושלום היה קורה לשופטת, איך
היא תגיב? זה כמו שיצלמו אתך שאתה עובר תיק של ביהמ"ש תיק של
ביהמ"ש זה בדיוק אותו ביזיון ואח"כ ביקשנו שיפסיקו ולא הפסיקו.

ש. קראת את הכתבה.
ת. אמרתי לך מה הקשר. יכול להיות שקראתי אותה, הקשר בין התמונה לבין
החקירה, הכותרת.

ש. תאשר לי שבכתבה לא נכתב שמישהו בכלל נחקר במשטרה.
ת. אז לא קראתי, אני לא זוכר, זה לא משך למשמעות שלי, זה לא אם זה נכון
או לא, זה לא הדיון הדיון בין התמונה לבין המשטרה תחקור, החקירה.
ש. נכון שהשם שלך לא מופיע בשום מקום, לא בכתבה.
ת. נכון. אך כל מי שרואה את התמונה יודע שזה אני."

75. עדותו של התובע מעלה קשיים רבים ביניהם העובדה שלא זומנו מטעמו עדים לשם הוכחת
טענותיו השונות, ביניהן, ביחס להבנת הקוראים כי היה מעורב בחקירת משטרה וביחס
להסכמתו להצטלם לכתבה. כמו כן, עולה שהתובע לא ידע להשיב על השאלה מהו תוכנה של
הכתבה ביחס לנושא הדרת נשים וזאת בין אם משום שלא קרא אותה ובין אם משום שלא זכר
ושטענתו המרכזית היתה לעניין הקישור שנעשה בינו ובין חקירת המשטרה וכן לנושא הדרת
נשים.

76. מר יצחק בן סעדון שזומן על ידי התובע לצורך מתן עדות ושאינו נמנה עם הזרם החרדי, נשאל
לגבי עמדתו בשאלת הדרת נשים והבהיר כי הוא מתנגד באופן גורף להדרת נשים (עמ' 17
לפרוטוקול, שורות 4 – 12). כשנשאל מר בן סעדון ביחס לעמדתו של התובע ועמדת האחים
האחרים ביחס לסוגיית הדרת נשים השיב כי אינו יודע מה עמדתם וכי לא דנו בסוגיה זו (עמ' 17
לפרוטוקול, שורות 12 – 26). כאשר נשאל מר סעדון ביחס לכתבה (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 12
– 26) העיד:

"ש. שאתה אומר באותו סעיף, 'אשר בעיני סביבתו מדובר במעשה שלא
יעשה' למה אתה מתכוון.

ת. בחור מהאסכולה החרדית נושא נשים גברים זה קטע שמרני, הפרסום
שפורסם בעיתון של הדרת נשים זה דבר שלא מתאים לבחור, שלא דיבר על
זה אף פעם, לא התעסק ולא דיבר על העניין הזה. אז הדבר נראה חריג, נראה
לא טוב, נראה פוגע.
ש. אתה קראת את הכתבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 ת. לא קראתי.
- 2 ש. ראית את התמונה את הכותרת.
- 3 ת. ראיתי אך לא קראתי, גם לא עניין אותי לקרוא.
- 4 ש. חשבת שהוא נחקר במשטרה.
- 5 ת. מי?
- 6 ש. חשבת שהוא מעורב באירועים של הדרת נשים.
- 7 ת. אני לא חשבת.
- 8 ש. האם דעתך על אחיד השתנתה בעקבות מה שראית בכתבה.
- 9 ת. לא.
- 10 ש. האם יש ככל שאתה יודע איסור הלכתי לעבור ליד תמונת אישה כפי
- 11 שאחיד עשה.
- 12 ת. עד כמה שאני יודע לא.
- 13
- 14 77. מעדותו של מר סעדון עולה כי לא קראת את הכתבה וכי אף לאחר שראה את הכתבה לא סבר
- 15 שהתובע נחקר במשטרה ולא סבר כי התובע היה מעורב באירועים של הדרת נשים. על כל אלו
- 16 יש להוסיף כי דעתו ביחס לאחיו אף לא השתנתה לאחר שראה את הכתבה. נוכח כל אלו עולה
- 17 שאין בעדותו זו של מר סעדון בכדי לסייע או לתמוך בטענות התובע ביחס לקשירתו של התובע
- 18 לחקירת המשטרה ולנושא הדרת נשים.
- 19
- 20 78. מר דותן שבת נשאל אף הוא בחקירתו הנגדית ביחס לכתבה והשיב תשובות דומות במהותן
- 21 ובאופיין לתשובותיו של מר סעדון, הן ביחס לסוגיית החקירה במשטרה והן ביחס לתובע ונושא
- 22 הדרת נשים (עמ' 27 לפרוטוקול מיום 14.12.2014). עפ"י עדותו:
- 23 "ש. אז קראת את הפרסום.
- 24 ת. כן.
- 25 ש. אחרי שקראת הפרסום האם חשבת שגיסך נחקר במשטרה.
- 26 ת. גם לפני לא חשבת. לשאלתך – בוודאי שלא.
- 27 ש. האם אחרי שקראת את הכתבה חשבת שהיה מעורב איך שהוא מעורב
- 28 כחשוד באירועי הדרת נשים.
- 29 ת. לא. כי יש לי הכרות עם גיסי.
- 30 ש. לא שינית את דעתך על גיסי.
- 31 ת. אני לא חושב שיש איזה שהוא כתב שיכול לשנות את דעתי על גיסי.
- 32 ש. האם אתה יודע להגיד שיש איסור הלכתי לעבור ליד תמונה של אישה
- 33 ברחוב.
- 34 ת. לא שידוע לי.
- 35 ש. אתה קראת את הכתבה.
- 36 ת. כן.
- 37 ש. אתה יכול לומר מזיכרון האם היא תומכת או מתנגדת בהדרת נשים.
- 38 ת. מן הסתם היא מתנגדת. לא זוכר את הכתבה, מן הסתם ש- YNET לא
- 39 הוביל מאבק להדרת הנשים.
- 40 ש. האם אתה יודע מה מבייש את גיסך להיחשב בעד או נגד הדרת נשים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 ת. להיות בעד הדרת נשים. בקונסטלציה שאנו מבינים אותה, זה לא שגסי
2 בעד שהאישה תקום ותשיר בפרהסיה אבל לא מה שעושים מהסיפור הזה.
3 ש. מישהו במשפחה שינה את דעתו על גיסך בעקבות הכתבה.
4 ת. במשפחה המורחבת כן, מי שלא חי, זה ריבוי יצרים הפך להיות לאחרונה,
5 המשפחה המורחבת מצד האמא שלי גרה בבית שמש, הם קרובים של התובע,
6 הם נמנים על הצד הקיצוני, הם חילוניים, והם נגד הדרת נשים. לא כל מי
7 שראה את התמונה קרא את הכתבה, הרבה פעמים קראו רק את הכותרת
8 ואחת אמרה לשנייה, ויצא שהתובע כמה שהוא אומר שהוא ליברל הוא מקרב
9 את כולם, הפך להיות הקיצוני שבקיצוני.
10 ש. מי במשפחה חשב את זה.
11 ת. הדודות.
12 ש. שלא באו להעיד.
13 ת. נכון.
14 ש. הדודות שבאות הן לא קראו.
15 ת. אלה שקראו את התמונה, אני הלכתי והסברתי לכולם שזה שטויות
16 והתמונה לקחו סתם תמונה והדביקו אותה לכתבה, יש פתגם שאומר "שאבן
17 שזרק טיפס לבור מאה חכמים לא יוציאו" כמו שאמרתי היצרים שבית שמש
18 התלהטו לכן קשה לדבר."
19

20 79. אין חולק כי לשון הרע יכול שתיעשה גם במשתמע ומבין השורות. אף על פי כן יש להוכיח את
21 קיומה, בפרט כשהדבר נטען ביחס ל"אדם סביר" הנמנה על מעגל מסוים וספציפי, וזאת לא
22 נעשה בעניינו. מעדותו של מר שבת עולה כי מי שכביכול "הושפע" ביחס לתפיסתו את התובע
23 בעקבות פרסום הכתבה הן "הדודות", אך אלו לא זומנו ליתן את עדותן, וכפי שעולה מגרסתו
24 של בן שבת, הן אף לא טרחו לקרוא את הכתבה עצמה.
25

26 80. מחומר הראיות שהוגש עולה כי התובע לא הוכיח יסוד הכרחי שבלעדיו אין תובענה בגין עוולת
27 לשון הרע והוא קיומה של לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק. התובע לא הדגים כיצד "האדם הסביר"
28 הקורא את הכתבה על הצילום המשובץ בה, רואה בה משום ביזוי או השפלתו של התובע. לא
29 הוכח כי אדם סביר הנמנה על המגזר החרדי או אף על מעגל מצומצם יותר, כמו קרוביו של
30 התובע, רואה בכתבה ובצילום המשובץ בה משום ביזוי של התובע. כאמור, העדים שהובאו
31 מטעמו של התובע העידו על כך שלא סברו שהתובע נחקר במשטרה או עתיד להיחקר במשטרה
32 וכמו כן לא חל שינוי בדרך שבה הוא נתפס על ידם, בדגש על עמדותיו ביחס לסוגיית הדרת
33 נשים.
34

35 81. נוכח כל אלו נדחית טענתו של התובע בדבר עוולת לשון הרע ביחס לפרסום זה כלפי הנתבעים 1
36 ו-2.
37
38

פגיעה בפרטיות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

82. התובע טוען כי הנתבעים הפרו את הוראות סעיפים 2 (8) ו- (11)2 לחוק הגנת הפרטיות בכך שהפרו חובת סודיות ולו משתמעת ביחס לענייניו הפרטיים של התובע, פרסמו מידע הקשור לצנעת חייו האישיים של התובע ולהתנהגותו ברשות היחיד (סעיף 76 לסיכומי התובע).

83. סעיף 2 (11) לחוק הגנת הפרטיות מורה כי פגיעה בפרטיות היא אף "פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

84. בע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי, (פורסם במאגרים המשפטיים) (ניתן ביום 23.01.2013) (להלן: "עניין גוטסמן") נדרש בית המשפט לעמוד על משמעותה של התיבה "צנעת חייו האישיים של אדם" ובעניין זה נפסק על ידי כב' השופט ע' פוגלמן כי:

"14. תחילה, לעניין המונח "צנעת החיים האישיים"; מה יכול לבוא בגדרה של הגדרה זו? "צנעת החיים" גם היא ביטוי עמום שגבולותיו אינם ברורים (אלי הלם דיני הגנת הפרטיות 148 (2003) (להלן: הלם)). ברי אפוא כי התשובה לשאלה מה ייחשב עניין הקשור ב"צנעת החיים האישיים" אינה חדה וחלקה, וכי "כמו ביטויים רבים שאנו נתקלים בהם בספר החוקים ובחיי היום-יום, פרשנותם תלויה בהקשר ובמטרה שלשמה נדרשת פרשנות זו... בעניין זה אעיר, כי אינני מקבל את הפרשנות שלפיה יש הכרח לחצות רף גבוה ביותר של אינטימיות – דוגמת עניינים הקשורים בעברו המיני של אדם – על-מנת להוכיח פגיעה ב"צנעת החיים האישיים". פרשנות זו, שאותה הציע גוטסמן, נסמכת על כך שסעיף (11)2 קובע כי פגיעה בפרטיות תהא "פרסומו של עניין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני"... במובן זה, מדובר בתוספת מחדדת ומבהירה בלבד..."

85. סבורני כי התובע לא פרט כיצד הפרסום נכנס לגדר התיבות המנויות בסעיף (11)2 לחוק הגנת הפרטיות וכשאינן בענייניו רלוונטיות לתיבות העוסקות במצב בריאותו או לעברו המיני. אשר לתיבה "התנהגותו ברשות היחיד" הרי שבענייניו צולם התובע ברחובות העיר ירושלים, בשטח ציבורי וכשהטענה בדבר סיטואציה של העדר שליטה על המתרחש ההופכת את הצילום ברשות הרבים, כאילו היה ברשות הפרט, נדחתה מעלה. כך או כך, משהתובע לא טען כיצד נכנס הוא לאיזו מהחלופות המנויות בסעיף (11)2 לחוק הגנת הפרטיות, נדחית טענתו מכוח סעיף זה.

86. התובע טוען כי הנתבעים הפרו את פרטיותו לפי סעיף (8)2 לחוק הגנת הפרטיות שעה שהפרו חובת סודיות, ולו משתמעת ביחס לענייניו הפרטיים (סעיף 76 לסיכומי התובע). בסעיף 5 לסיכומי התשובה מטעמו של התובע הוא מוסיף וטוען כי בעניין צדיק (שם) נפסק שצילומו של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 המבקש מהווה חלק מ"ענייניו הפרטיים" וזה נגזר מיישומן של כל אחת מן הגישות שפורטו שם.
2 עוד טוען התובע כי בעניין צדיק (שם) נדון עניין הצילום בלבד ולא נדונה שאלת ההקשר של
3 הכתבה והפרסום, כפי שנעשה בענייננו ובהקשר של חקירת המשטרה והדרת נשים.
4
5 87. עיון בפסק הדין בעניין רע"א 6902/06 צדיק (שם) מעלה כי ביחס לשאלת הפגיעה בפרטיות נפסק
6 על ידי כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין:

7 "המסקנה כי צילום של המבקש מהווה חלק מ"ענייניו הפרטיים" נגזרת
8 מיישומן של כל אחת מן הגישות שפורטו לעיל. לפי הפרשנות הרחבה
9 שהעניק השופט בך למונח, צילום החושף את זהותו של המבקש, ובענייננו
10 גם את עיסוקו באותה עת, נכלל בוודאי ב"ענייניו הפרטיים" של המבקש.
11 לפי גישתו של המלומד הלם, נראה כי צילום של אדם נכלל ב"ענייניו
12 הפרטיים" של המבקש, שכן יש בו פרטי זיהוי ופרטים ייחודיים לאדם,
13 והאיסור על פרסום מוצדק לאור "היחסים המיוחדים" המתקיימים
14 בענייננו: התחייבותו של הצלם שלא לפרסם את הצילום. גם יישומה של
15 הגישה המצמצמת, תלויה בהקשר והנסיבות הקונקרטיות לא תביא
16 לתוצאה אחרת. לפי גישה זו, בהנחה שצילום של אדם אינו מהווה בהכרח
17 ובכל הנסיבות חלק מ"ענייניו הפרטיים", הרי שהצילום במקרה המונח
18 בפנינו – אשר באמצעותו ניתן לזהות את המבקש, את השתייכותו המגזרית,
19 את מיקומו ואת עיסוקו באותה עת – מהווה צירוף פרטים המהווה "עניין
20 פרטי" בהקשר הספציפי".

21
22 88. סבורני כי יש לאבחן את נסיבות המקרה בענייננו מנסיבות המקרה בעניין צדיק (שם). בעניין
23 צדיק הבחין התובע בכך שהצלם מנסה לצלמו, התנגד לצילום בזמן אמת, ובתגובה הובטח לו כי
24 התמונות יהיו לשימוש אישי בלבד. בענייננו, לא התקיים דין ודברים בין הנתבע 4 שצילם את
25 התובע לאחרון היות והתובע לא היה ער לכך שהוא מצולם. משכך אין בנסיבות המקרה כאן
26 משום הסכם מפורש או משתמע שהופר.

27
28 89. נוכח האמור לעיל נדחות טענותיו של התובע מכוח חוק הגנת הפרטיות.

29
30 רשלנות

31 90. התובע טוען כי הנתבעים לא נקטו בסטנדרט עיתונאי סביר היות ואיש מהם לא פנה אל התובע
32 בטרם פרסום התמונה לשם קבלת הסכמתו או עמדתו ביחס לנושא הדרת נשים. על הנתבעים
33 חלה חובת זהירות וכן כללי אתיקה עיתונאית ולפיהם עליהם להימנע מפרסום דברים העלולים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

לפגוע באדם, מבלי לקבל את תגובתו בטרם הפרסום. בנוסף, התנהלותם של הנתבעים שכללה פרסום תמונתו בשנית בעיתון השייך להם ואי הסרתה מאתר האינטרנט עד למועד בו הוגש צו מניעה, מצביעה אף היא על העדר זהירות (סעיפים 86 – 87 לסיכומי התובע).

91. התובע לא הוכיח את קיומו של סטנדרט התנהגות הצומח מכוח כללי האתיקה העיתונאית ואף לא הוכיח מה מעמדם של כללים אלו והאם יש בהם בכדי להצמיח סטנדרט משפטי מחייב. כמו כן, התובע לא הוכיח קשר סיבתי משפטי ועובדתי לנזק הנטען ובנוסף נזק זה לא הוכח על ידו.

עשיית עושר

92. התובע טוען כי הנתבעים התעשרו על חשבונו שעה שעשו שימוש בתמונתו לשם רווח (סעיף 88 לסיכומי התובע) כמו כן טוען התובע כי באמצעות הצילום ביקשו הנתבעים ליצור סנסציה וסערה תקשורתית שמטרתה העיקרית היא העלאת הרייטינג של העיתון ומעמדם בשוק התקשורת המסחרית אשר משמעותה קבלת כספים רבים יותר ממפרסמים (סעיף 63 לכתב התביעה).

93. התובע לא ביסס את טענותיו לפיהן התובעים ביקשו ליצור סנסציה והעלאת רייטינג באמצעות הצילום. אין חולק כי קיים קשר מסוים בין נושא הכתבה, הדרת נשים בחברה החרדית, לבין צילום של איש חרדי הפוסע ברחוב וכשברקע תמונתה של אישה. אין חולק שנושא הכתבה, הדרת נשים, הוא נושא בעל חשיבות ועניין ציבורי רב עבור הציבור הרחב. הצילום לווה כאמור בכיתוב "חרדי עובר ליד תמונת אישה. "חברות שוות בקהילה הודרו בצורה בוטה". התיאור האמור לפיו מדובר באדם חרדי החולף ליד תמונת אישה הוא תיאור המשקף את שארע ברגע לכידת התמונה ולא הוכח כי הצילום נובע מרצון לגריפת רווחים ומרצון זה בלבד ובשים לב לחשיבות הציבורית בנושא העומד לדיון.

94. לאור האמור לעיל נדחות טענותיו של התובע כנגד הנתבעים 1 ו-2 ביחס לפרסום זה.

פרסום שלישי – כתבה בעיתון מעריב

95. הפרסום השלישי הוא פרסום שנעשה ביום 30.12.2011 במהדורת יום שישי בעיתון מעריב המוצא לאור על ידי הנתבעת 1 בעריכתו של הנתבע 2. בפרסום זה מופיע הצילום של התובע ומתחתיו שתי כותרות, האחת, "הדרת נשים בירושלים", השנייה, "תמונות נשים נעלמו בהדרגה מן הרחובות של ירושלים, נשים נדחקות למדרכות נפרדות, אוטובוסים ומרפאות הפכו למקומות בהם מתקיימת הפרדה, והצבא שוקל הקצאה מחדש של נשים קרביות, כיוון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

1 שהחייילים הדתיים מסרבים לשרת איתן. זו המציאות החדשה בישראל במאה ה-21" (סעיף
2 29 לכתב התביעה; סעיף 5.3 לסיכומי התובע; סעיפים 15 ו-32 לתצהיר התובע).
3
4 96. הנתבעים טוענים בסעיף 22 לסיכומיהם כי הכתבה במסגרתה פורסם הצילום היא סיכום שנתי
5 שכותרתה "2011 מבעד לעדשה", בה הופיעו צילומים רבים לציון אירועים חדשתיים ש"עשו
6 את השנה החולפת. הצילום בו מופיע התובע הוא צילום אחד מתוך צילומים רבים וכל קורא
7 סביר מבין אף במקרה זה כי מדובר בתמונת אילוסטרציה בלבד ועל כן אין פרסום זה מהווה
8 לשון הרע כלפי התובע (סעיפים 22 – 23 לסיכומי הנתבעים).

9
10 97. עיון בסיכומי התובע ובכתב התביעה מעלה כי פרט לתיאור הפרסום במסגרת סעיף 5.2
11 לסיכומיו וסעיף 29 לכתב התביעה אין דיון ספציפי בכתבי הטענות לעניין פרסום זה, להבדיל
12 מהדיון שנערך ביחס לפרסומים האחרים וכשאין בית המשפט יכול בנסיבות אלו להעלות טענות
13 קונקרטיות ביחס לפרסום על דעת עצמו ומכוח רוח הדברים שנטענו לעניין הפרסומים האחרים.
14 יוער כי במסגרת סעיף 32 לתצהירו של התובע נטען כי הכיתוב הוצמד בסמוך לצילום באופן
15 כאילו מעשים אלה כולם מיוחסים לתובע. אינני מקבלת את טיעון התובע ולפיו לתובע יוחסו
16 הורדת תמונותיהן של נשים מן הרחובות בירושלים, כמו גם להידחקות של נשים למדרכות
17 נפרדות ולטענה כי אוטובוסים ומרפאות הפכו למקומות בהם מתקיימת הפרדה. על כל אלו
18 כמובן שלא ניתן להבין מהכיתוב כי הטענה לפיה הצבא שוקל הקצאה מחדש של נשים קרביות,
19 נובעת או קשורה לתובע. לשם הסר ספק, הרי שהאמור בסעיף 33 לתצהירו של התובע לפיו
20 "הפרסום פגע בשמי הטוב ואף במקצועי כרב ומורה בישיבה. פגיעה במעמדי ויוקרתי
21 המקצועית, המתבססת בראשונה על היותי אדם דתי אדוק, הינה חמורה ביותר. אמון הקהילה
22 בי נפגע, כאדם אדוק ושומר מצוות. החל ממועד הפרסום, אני חש כי יחס החברה אלי השתנה –
23 בפרט לאחר מועד הפרסום וכן עד ימים אלה", במידה והאמור מתייחס לפרסום השלישי ואין
24 הדבר נובע בהכרח מן האמור בסעיף (ומשטענותיו של התובע בהקשר זה נטענו בערבוביה) הרי
25 שטענות אלו לא הוכחו נוכח העובדה שלא הובאו ראיות ועדים לעניין זה. כמו כן, התובע טען
26 בסעיפים 55 – 57 לתצהירו כי עקב הפרסום הופצו בקרבת ביתו מודעות "פשקווילים" במחאה
27 על הפרסום, ואלו גרמו לבני משפחתו של התובע ולתובע פחד רב פן יחליטו לפגוע בו ובשל אלו
28 היה משכים קום בבוקר על מנת לחפש מחוץ לביתו שמא הופצו כרזות נוספות ולסלק את אשר
29 פוזר ברחוב. התובע צרף "פשקוויל" (נספח 6 לכתב התביעה) בו מופיע הצילום ותחתיו הטקסט
30 "הרב אביגד בן סעדון אוי לאותה בוושה!!! כך נראה רב בפורת יוסף ???". התובע נשאל
31 בחקירתו הנגדית ביחס לפשקווילים (עמ' 7, 14 לפרוטוקול מיום 14.12.2014) והעיד:

32 "ש. אתה אומר שהקהילה שלך או הסובבים הוקיעו אותך, או באו אליך

33 בטענות.

34 ת. כן, גם בסביבת הישיבה זרקו עלי פשקווילים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

[...]

ש. אתה ראית אותם תלויים פרשקווילים.

ת. שמו לי את זה על המכונית. פיזרו על הרצפה בחדר הישיבה, ליד הבית

אמרו שתלו את זה ואשתי הלכה והורידה את זה.

ש. לא צילמת את זה. צילמת את זה תלויים על המכונית.

ת. לא חשבתי על זה.

ש. נקטת באיזה שהוא הליך בעניין, הגשת תלונה במשטרה.

ת. לא. אספתי את הכול והתביישתי שיעשו לי ביזיונות.

ש. חששת מאיזה שהיא פגיעה פיזית בעקבות פרשקווילים.

ת. יש חשש שיכול לקרות דבר כזה. אך אני לא חושד ככה. בוודאי

שחששתי.

ש. אתה יודע מי תלה אותם.

ת. ממש לא

[...]

ש. הפרשקוויל עצמו זה לשון רע, הוא מבזה אותך.

ת. לכאורה שכן, אז אספתי את הכול, זה בוודאי לשון הרע."

98. יש ממש בטענת הנתבעים כי התובע לא הגיש עותק מקורי של הפרשקוויל ולא הוכיח את האותנטיות שלו. התובע לא הוכיח כי הופצו פרשקווילים וכי נגרם לו נזק כתוצאה מהם.

צו מניעה

99. ביום 10.01.2012 ניתנה על ידי כב' השופטת ר' ערקובי החלטה בבקשה למתן סעד מידי וארעי במעמד צד אחד המורה למשיבים (נתבעים) להסיר את התמונה לאלתר, בכפוף להפקדת ערבות צד ג' בסכום של 10,000 ₪ והתחייבות עצמית ללא הגבלה בסכום.

100. ביום 19.01.2012 התקיים דיון במעמד הצדדים בו הוחלט כי מאחר והתמונה הוסרה, נותר הצו שניתן ביום 10.01.2012 על כנו, בערבויות שהופקדו, וכשצו זה יעמוד בתוקפו עד להחלטה אחרת. לעניין ההוצאות, נקבע כי משהתקבלה הבקשה זכאי המבקש לקבל את הוצאותיו אך בשל הפניית הצדדים לגישור לסיום המחלוקת הוחלט שלא לפסוק הוצאות בשלב זה וכי בשאלה זו ידון מותב ההוכחות. התובע עותר לפסיקת הוצאות אלו (סעיפים 59 – 61 לסיכומיו).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 12-01-19394 בן סעדון נ' מעריב - הוצאת מודיעין בעמ ואח'

תיק חיצוני:

101. מהנספחים שצורפו לתצהירו של עו"ד בלייך עולה כי הצילום הוסר ביום 09.01.2012 (נספח ב' לתצהירו של עו"ד בלייך) וביום 11.01.2012 הוצא על ידי עו"ד בלייך דואר אלקטרוני לב"כ התובע בו דיווח על ההוראה שניתנה על ידו להסרת הצילום מאתר NRG ועל כך שהדבר נעשה, וזאת בנוסף להמלצתו לנתבעת 3 להסיר את הצילום מאתרם וכך נעשה. מדואר אלקטרוני זה, אף עולה שהוסכם שהתובע יפנה לבית המשפט להסיר את הבקשה למתן צווי מניעה.

102. לאור האמור, ובין היתר העובדה שהצילום הוסר עוד לפני שניתן צו ארעי, לא ראיתי לנכון לפסוק לתובע הוצאות בעניין זה.

ג. פסיקתא

103. הנתבעים 3 – 5 ישלמו לתובע סך של 35,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל, הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 7,500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל, וכן חלק יחסי של אגרה, כיחס שבין סכום התביעה לסכום פסק הדין.

104. המזכירות/הגזברות ישיבו לתובע באמצעות בא-כוחו הערבות והתחייבות צד ג' שהפקיד במסגרת הבקשה לצו הארעי.

ניתן היום, ה' טבת תשע"ז, 03 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

רונית פינצ'וק

רונית פינצ'וק אלט, שופטת בכירה